

Duell i sal 17 Av Mikael Niemi Mannen i den slitna mockajackan var krumbent och aningen kutryggig, med ett ansikte som en gammal sadel.– Det ar over, Slaggan, sa han.Mannen slog sig ner vid en vitharig dam med reumatiska fingrar som skakade fram ett rott piller ur en medicinburk.Ovrrumplade slappte mobbarna sitt offer, den ene laste upp dorren och rusade ut. Mannen fick tag i armen pa den andre grabben och vred upp den bakom ryggen.Du borde nog lata honom ga. Hassan stotte till mannen hart med axeln och smalde i dorren nar han gick ut. – Ar det ni eller Slaggan som bestammer har?En langharig mopedkille med tribaltatuering siktade med fingret och tryckte av, som om han avfytrade en tung revolver.Har sag det om mojligt annu varre ut. Hakkors och knivmarken, spegeln var sedan lange sonderslagen, pa en av vaggarna syntes tydliga stank av blod.Det var lillkillen fran elevtoan som oroligt sag sig om. – Det var Slaggan och Hassan som sabbade bilen, viskade han.Lararna sneglade upp fran sina tidningar och kaffekoppar men vande sig lika hastigt bort nar han sokte deras blickar.Nar mannen i mockajackan laste upp reste sig en handfull storvuxna grabbar och stormade in som en buffelhjord.Gor det inte varre an vad det ar. Mannen i mockajackan fortsatte genom korridoren med allt djupare veck i ansiktet.Godispapper och snusprillor lag overallt, vaggarna var nedtuschade med obscena ord, glassplitter blankte, en biblioteksbok lag sonderdiven i tusen bitar.Rektorn stod i lararrummet och informerade om nagot nar mannen i mockajackan stovlade in med mobbaren i ett stadigt grepp.– Ga och hamta dem da. Medan eleverna kilade ut bojde sig mannen i mockajackan pa huk vid Slaggan.Slaggan tjot ratt ut. – Det ar inte din skola langre, upprepade mannen sa tydligt han kunde.En bleksiktig, ostliknande herre i gra kavaj tittade upp fran sitt morkbetsade skrivbord.Den lag i ovre korridoren, men nar han skulle ta trappan upp satt ett gang storvuxna niondeklassare dar.– Wilhelm tordes anda inte ... borjade en tjej men kande de andras blickar och tystnade.Han bojde sig ner pa golvet och fick syn pa flera fotter genom springan.Den naste som svinar ner i korridoren tar jag med mig for ett samtal.Plockade ut resterna av den trasiga bilrutan och slangde dem i bagageluckan.Mannen skyddade ansiktet instinktivt och kande splittret regna over sig.Ungdomarna slangde en flaska mot mig, den kunde krossat skallen.Anda stadades skolan varje morgon, det har hade hant bara sedan i morse.Mannen fann en gammal tidning och forsokte torka bort det varsta.– Det finns dagar, sa han hest, nar en framling kliver av taget.Stolar och bankar brakade omkull innan de tog plats langst bak i klassrummet.I mitten tronade en langharig kille med tribaltatueringar, mannen kande igen honom.Mannen i mockajackan plockade stillsamt upp slagtrat och betraktade de kvarvarande tre.Hans vandrarkangor var ytterst slitna och rosten lat som om han kakat sand.Men ingen svarade, de bara betraktade framlingen som om han storde dem.Nar han fortsatte fram till skolporten visslade nagot forbi hans och kraschade valdsamt in i tegelvaggen.Borstade glassplittret ur haret och stegade in. Rektorsexpeditionen paminde om en begravningsbyra.Andra gomde sig bakom tidningarna, men deras fingrar darrade mycket latt.Ingen gjorde minsta ansats att vilja flytta pa sig.Sa stallde han lugnt sin vandrarkanga mot laret pa den framste grabben och trampade till.Vasande av smarta hasade sig eleven at sidan sa att mannen kunde ta sig forbi.Som om vikarien sagt nagot vanvettigt, som om de ville varna honom.Baset gick inte anda upp till taket, overst fanns en bred spalt.Hela skolan var nersolad av den, en brundrypande, klibbig skrack.Nar de lamnat honom dar pa golvet i sal 17 ... Bistert slantrade mannen i mockajackan bort till sin bil pa skolparkeringen.– De tanker plocka dej i morgon, jag horde vad de sa. De

tanker knacka dig som Wilhelm. De andra eleverna tassade efter, bara ett fatal hade larobocker med sig. Stillsamt stangde mannen dorren efter sig och stegade fram till katedern. Det var samme grabb som slangt flaskan den forsta dagen. Svenska och matematik, vi talades vid i telefon. Det gick en knappt horbar susning genom salen. Han greppade tag i kanten, havde sig upp och kikade over basvagg. Darnere stod tva niondeklassare och nop fast en spenslig grabb i sjuan. De klamde at hans mun sa han inte kunde skrika. Offrets har var dyblott, det sipprade vatten ner over trojan. Mobbarna hade spolat lillkillen i den skitiga toalettstolen. Folksamlingen delade sig medan mannen ledde ivag ynglingen. – Grabben har tryckte ner en kille i toalettstolen. – Det var jag som korde Wilhelm till sjukhuset, forstar du. Nar de var fardiga med honom. I samma stund markte han att nagon smugit sig fram. – Du far inte ge upp nu. Eller tanker du det, maste du sluta? Nasta morgon var korridoren vid sal 17 fylld av elever. Mannen sneglade mot dorren, men Hassan hann dit och sparrade vagen. – Stall upp bankarna, upprepade mannen och gick fram mot Slaggan. Framlingen motte ynglingens blick utan att rora en min. – Nej, men det hande en sak nar jag kom. Ingen halsade pa mannen i mockajackan nar han klev in i personalrummet. Reste sig modosamt och borjade ga. – Vad gjorde eleverna? Mannen i mockajackan fick leta upp sal 17 pa egen hand. Ett tiotal blyga tjejer och tystlatna pojkar. De som har ogiltig franvaro ringer jag hem till ikvall. Nasta dag blev mannen i mockajackan inkallad till rektorn. – Vi gor inte sa pa den har skolan. Och de tankte fortsatta sa snart de blivit ensamma igen. Den nerblotte lillkillen sag ut att vilja gomma sig. Vi ska krossa dig precis som Wilhelm... Hans skran overgick till ett kvakande nar vikarien vred upp armen hardare. Idrottslararen gav honom en djupt orolig blick. Dar sidorutan skulle ha suttit gapade ett stort hal. Inredningen var nerkletad av spottloskor och skrap. En laskburk hade tomts sa att framsatet tackts av en klibbig sorja. Han betraktade ganget som trotsigt motte hans blick. – Du ar Slaggan forstar jag, sa mannen i mockajackan mycket lugnt. I en huggande rorelse hojde Slaggan slagtrat och svingade mot tinningen. Nu. Hukande borjade de resa upp skolbankar och stolar. – Och sa tar ni fram era larobocker. – Vi tar dig nasta gang, snorvlade ynglingen och forsokte modosamt satta sig upp. Blodet hade redan borjat levra sig pa jackan. Som av en handelse rakade mannen trycka till hans nasa. upprepade mannen, i tron att de inte hort. – Jag skulle vikariera, harklade sig framlingen. – Jag har sett mycket av varlden. Jag hoppas du inte har problem med nerverna? – Matematik och svenska, nickade han. – Nej, det ar faktiskt mitt forsta vikariat. Mannen tycktes fundera en stund. Han horde skratten nar ungdomarna forsvann bort i korridoren. – Jag ropar upp samtliga namn. – Han har bara nian kvar. Vi blir av med honom till sommaren. – Vad gor ni mot valdet har pa skolan? – Vad heter den har mobbaren? Mannen i mockajackan kisade mot skolbyggnaden. Skinnet stramade i det slitna ansiktet. Resten av eleverna backade nervost undan. Ynglingen var bade langre och kraftigare an han. Ett ilande luftdrag nar slaget missade. – Expeditionen?